

Bemærkninger til Udkastet.

Til § 1.

Bestemmelsen afviger navnlig fra den tilsvarende Paragraf i Loven af 12. Juni 1922 derved, at det ikke mere staar Parterne aabent at tage Forbehold om Afgørelse af opstaaende Tvistigheder ad almindelig Retsvej. Den hidtil brugelige Klausul herom i Auktionsvilkaar vil altsaa fremtidig være ugyldig.

Endvidere afviger Bestemmelsen fra Loven af 12. Juni 1922 derved, at Tvistigheder angaaende Handel med Geder og disses Afkom er inddraget under Voldgiftsordningen. Derimod er Omraadet for Voldgiftsrettens Kompetence i øvrigt begrænset overensstemmende med Voldgiftsmændenes i Henhold til Loven af 12. Juni 1922 til kun at angaa Spørgsmaal om en Handels Tilbagegang i Anledning af Mangler ved det afhændede og om Erstatning eller Afslag i Købe- eller Byttesummen i Anledning af saadanne Mangler. Den paa dette Omraade uddannede judicielle og administrative Praksis vedrørende den nugældende Ordning vil altsaa i det væsentlige beholde sin Betydning; saaledes vil eventuel Tilkendelse af Erstatning for Skade, som det købte Dyr paafører Køberens Besætning, f. Eks. ved Smitte, ikke henhøre under Voldgiftsretten, jfr. Højesteretsdom i U. f. R. 1930, Side 269 (og Vestre Landsrets Kendelse i U. f. R. 1928, Side 949), hvorimod en Byttehandel, hvor et Husdyr byttes mod en Ting, f. Eks. en Motorvogn, vil henhøre under Voldgifts- afgørelse, hvis Sagen anlægges paa Grund af Mangler ved Dyret, idet Voldgiftsretten i saa Fald er kompetent, for saa vidt angaar disse Mangler (i det i Justitsministeriets Skrivelse af 11. November 1919, Min. Tid. 1919 Nr. 326, omhandlede Tilfælde, hvor Ministeriet udtalte den modsatte Anskuelse vedrørende en Byttehandel, var der Tale om Bytte mellem et Automobil paa den ene Side og en Hest samt en Pengesum og en anden Tingsydelse paa den anden Side); derimod vil Voldgiftsretten under ingen Omstændigheder kunne paakende Spørgsmaalet om Mangler ved Motorvognen. Omyndt vil den ordinære Ret ikke være kompetent til under en Sag om Mangler ved Motor-

vognen at paakende Spørgsmaal, der hører under Voldgiftsavgørelse. I begge Tilfælde maa Udsættelse finde Sted, indtil den kompetente Myndighed har afgjort sin Del af Sagen.

Spørgsmaalet om Mangler ved en Besætning, der er solgt som Tilbehør til en fast Ejendom, vil i Almindelighed ikke kunne afgøres af Voldgiftsretten, jfr. Vestre Landsrets Kendelse af 18. November 1920 (U. f. R. 1921, Side 188) og Østre Landsrets Dom af 27. Februar 1920 (U. f. R. 1920, Side 495). Derimod vil Voldgiftsretten kunne afgøre Spørgsmaalet om, hvorvidt det under en tidligere Voldgiftssag vedrørende et Dyr passerede er af Betydning under en senere Voldgiftssag om Dyret, jfr. Viborg Lands- overrettsdom af 7. November 1910 (U. f. R. 1911, Side 144).

Til § 2.

Ifølge Loven af 12. Juni 1922 udgør hver Købstad en selvstændig Voldgiftskreds, hvorhos paa Landet hver Politikreds udgør en Voldgiftskreds, dog at Justitsministeren under særlige Omstændigheder kan dele en Politikreds i flere Voldgiftskredse.

Enkelte af de staaende Voldgiftsdomstole har udtrykt Ønske om, at Voldgiftskredsene blev gjort større, idet man herigennem vilde opnaa, at Voldgiftsmændene hver fik flere Sager til Behandling og derved opnaaede noget større Rutine i Sagsbehandlingen til Gavn for Ensartetheden i Voldgiftskendelserne. Udvalget, der kan tiltræde disse Betragtninger, og som ikke mener, at de derved forvoldte større Befordringsudgifter for Parterne vil spille nogen væsentlig Rolle under Hensyn til Samfærdselsmidlernes Udvikling, foreslaar, at Voldgiftskredsene skal falde sammen med Retskredsene. Herved vil bl. a. de særlige Købstadvoldgiftskredse bortfalde. Endvidere staar denne Ændring i naturlig Sammenhæng med Udvalgets Forslag om Civildommerens Medvirkning ved Voldgiftsordningen, jfr. Bestemmelsen herom i Paragrafens Stk. 1.

I Sammenhæng med Bestemmelsen om Bortfald af de særlige Købstadvoldgifts-